

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — **Dopisi** naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — **Rokopisi** se ne vračajo. — Za **inserate** se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. **Velja** za celo leto 2 gld., za pol leta 1 gld., za četrt leta 50 kr. **Naročnina** naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Nemštvo po naših mestih in trgih.

Zadnja leta začel se je med našimi sodeželanji, kateri stanujejo po naših slovenskih krajih, pa se ne prištevajo naše narodnosti, širiti nek nov nam in naše narodnosti jako neprijazen duh. Prebivalci naših manjših južno-štajerskih mest in trgov so res uže od prejšnjih časov sem večinoma znali tudi nemško, da nekteri so res tudi v prejšnjih časih v svojih obiteljih rabili tudi nemški jezik. Vender pa so vsi ti meščani in tržani znali tudi slovenski, večinoma so slovenščino rabili tudi v svojih obiteljih, a vsi so vedno gledali na to, da se tudi njihovi otroci nauče slovenski, saj so vedeli, da brez slovenščine v naših krajih ne morejo živeti. Akoravno niso bili ravno zavedni Slovenci, vender slovenske narodnosti niso bili niti sovražni in ako je mej njimi živel kak bolj odličen mož, niso se ga branili za župana ali svetovalca ali kaj enakega, samo zaradi tega, ker se je čutil Slovenca.

Nekaj let sem, pa so se v tem oziru razmere po naših malih mestih in trgih začele obracati na slabše. Od nemškega dela naše dežele, in posebno pa od njenih večjih mest, začelo se je uplivati na manjša mesta in trge v nekakem novem velikonemškem smislu. Ljudje, kateri se poprej niso zavedali niti za Nemce niti za Slovence, a so bolje in lažje govorili slovenski nego nemški, začeli so se vsled tega uplivanja čutiti za Nemce, z nekako ošabnostjo začeli so ozirati se na svoje

slovenske deželane. Začutili so v sebi nekako misijo, da v naših krajih vzdržujejo in širijo nemštvo in nemški upliv, a slovenščino so začeli mrzeti in sovražiti. Začeli so jo zatirati v svojih obiteljih, mesto, da bi, kakor so poprej, gledali na to, da se njihovi otroci nauče slovenščine, začeli so gledati in delati na to, da svojim otrokom zabranijo znanje slovenščine, ter jim ucepijo v mlada srca sovraštvo in prezir do slovenstva. Da je temu tako, lahko potrdi vsak, kdor le nekoliko pozna par južno-štajerskih mest in trgov, to se vidi tudi iz tega, da se je, ako rezultate zadnjega ljudskega štetja primerjamo z rezultati ljudskega štetja od leta 1880, razmerje mej slovenščino in nemščino v teh krajih v preteklem desetletju jako zelo spremenilo v korist nemščini in na kvar slovenščini. Kako pa se prebivalci spodnještajerskih trgov čedalje bolj skušajo ločiti od slovenskih sodeželanov, ter obvarovati se, da kolikor mogoče malo z njimi pridejo v dotiko, kažejo nam pa tudi v zadnjem času čedalje bolj pogosti poskusi, da si za svoje otroke osnujejo posebne izključno le nemške šole, samo za to, da bi se njihovi otroci obvarovali znanja slovenščine. V vseh teh mestih in trgih so uže osnovana razna zabavna in pevska društva, ktera imajo prav izrečen namen, gojiti in podpirati v naših krajih nemštvo in velikonemške ideje. Morebiti bi se bilo v svojem času to gibanje dalo lahko zaprečiti, ako bi se bilo na pravi način postopalo, sedaj pa se je to gibanje uže jako razširilo in okrepiilo, in zadnji čas je, da se začne resno delati na tem, da se razmere spremenijo, kajti, ako

pa pustimo, da se stvari razvijajo dalje, kakor so se začele, je nevarnost, da trgi in mesteca po naših krajih res zapadejo nemštvu, ter postanejo res nekake trdnjave nemške narodnosti. Sedaj v tem oziru še ni vse zgubljeno. Še vedno je velik del prebivalstva teh krajev v bistvu vender le naš, ako se tudi ne zaveda, ali prav za prav ne upa zavedati svoje narodnosti, in tudi ostali tržani in meščani so „Nemci“ le bolj po mišljenju nego po vzgoji in po jeziku. Zato se sedaj stvar seveda le z velikim delom in trudom še vedno da popraviti, in prav dobra sredstva imamo, s katerimi moremo uplivati na to, da se razmere prav korenito spremenijo.

„Zveza slovenskih posojilnic.“

(Občni zbor v Celji 13. t. m.)

Pod predsedništvom državnega in deželnega poslanca g. Mil. Vošnjaka, vršil se je v četrtak velezanimivi občni zbor društva, ki je pravnik in zagovornik vseh slovenskih posojilnic. Zastopane so bile sledeče posojilnice: Marija-Snežna (pooblaščenec g. Fran Lončar v Celji), Spodnji Dravograd (pooblaščenec g. dr. J. Hrašovec), Sv. Lenart pri Sedmih Studencih (poobl. g. Drag. Hribar), Vransko (pooblašč. g. Lončar), Slap pri Vipavi (poobl. g. Lapajne), Ljubno (poobl. g. dr. Dečko), Rojan pri Trstu (poobl. g. M. Vošnjak), Glinje (poobl. g. P. Simon), Mokronog (poobl. g. Drag. Hribar), Fram (poobl. g. Lončar), Cerkno (poobl. g. M. Vošnjak), Črno

LISTEK.

Turki na Štajerskem posebno v Celju in okolici.

Nekaj za poduk in kratek čas.

Revno tam pod njim tuguje
že Bulgarska Vogerska,
že sem k' nam se približuje
V' strahi si je Radgona.

Kreml, Dogd. štaj. zemle, str. 156.

Turki! Kdo se nehote ne spominja pri tej besedi, če le nekoliko pozna svetovno zgodovino, onih žalostnih časov, v katerih so ti kruti sovražniki krščanstva tako grozno razsajali in rogovlili tudi po naših milih, slovenskih deželah. In ti ljudje, ki so napravljali povsod, kjer koli so se prikazali, toliko strahu, pripluli so tudi mnogokrat na štajersko zemljo, kjer so ropali po vaseh trgov in mestih in neusmiljeno pobijali uboge kristjane. Da, tudi celjskemu mestu in njegovej prijazni okolici niso prizanesli ti krvoželjni ljudje; oglasili so se tudi tukaj petkrat v večjem ali manjšem številu in sicer mimogrede, ali pa so dalj časa bivali v mestu in v okolici.

Vem, da bi tudi vi, dragi čitatelji cenjene „Domovine“, ki se niste učili v visokih šolah zgodovine in ki čitate le redkokedaj kako knjigo; ker vam težavna kmetska opravila ne dopuščajo časa, radi kaj več zvedeli o teh groznih, za nas Slovence tako žalostnih časih. Kaj ne, da sem uga-

nil? Evo vam tedaj nekoliko zgodovinskih podatkov iz turških vojsk, posebno še tistih, ki so kakorkoli v dotiki z celjskim mestom in lepo njega okolico.

Turki, ti čudni in predrzni ljudje so se pritepli iz Azije, kjer so poprej bivali okoli Bajkalskega jezera, pomikali so se vedno dalje in dalje, prisvajajoč si različne dežele in kraje. Povsod jih je sprejemala zmaga, h kateri jim je posebno njihova vera pripomogla, po katerej so bili trdno prepričani, da je vsakemu človeku kraj in dan smrti že odločen; zato se niso nobenega sovražnika bali, naj bi ga bilo tudi ko listja in trave, ampak pogumno so se vrgli tudi nad najhujše in nad najnevarnejše čete, češ, če nam ni namenjeno, v vojski umreti, nas tako ne morejo nasprotniki pobiti. In ta pogum, s katerim so vsakokrat napadli sovražnika, jim je navadno podelil venec sijajne zmage.

Pa še nekaj drugega je bilo, kar je Turkom tak pogum dajalo; po svoji veri so bili namreč zavezani, da se morajo tako dolgo bojevati, da bodo vsi ljudje njihovo vero sprejeli in Allah-a*) in Mohameda častili. In reči moramo, da so Turki v tej točki se natančno ravnali po svoji veri, ako prebiramo zgodovino, se moramo čuditi, kako navdušeno in pogumno so se bojevali ti ljudje, zvesti si dožnosti njihove vere.*)

*) Allah je bil njihov Bog, Mohamed pa Allahov prerok.

*) Navedemo vzroke pogumnosti Turkov, navaja tudi Trdina v svojem delu „Zgod. slov. naroda“.

Prvokrat so se prikazali Turki v lepi štajerski deželi že l. 1418. Njih vodja Ahmet Beg jih je pripeljal v velikem številu ob Dravi in se je napotil v Radgono, katero mesto si bi bil posebno rad pridobil; pa ta čas mu sreča ni bila mila. Pogumni Radgončani so vse moči napeli, da si rešijo mesto in se ubranijo sitnega napadnika. Tako beremo, da so možje, mladenči, žene in otroci ozidje napolnili in so se branili sovražnika s pušicami, metali so kamenje na njega in polivali so ga z vrelim kropom. Trikrat je poskusil Ahmet Beg svojo srečo, a vse trikrat mu je spodletelo, ni si mogel pridobiti lepe Radgone, po katerej je tako hrepenelo njegovo srce. Ves srdit je razpustil svoje čete po okolici, katere so grozno ropale in plenile okrog; kar jim je prišlo pod neusmiljene roke, so brez posebnega premišljevanja pokončale.

Ko se je raznesla vest o tem napadu po slovenskih deželah, so se takoj zbrali Slovenci iz vseh sosednih krajev, ter so prihiteli napadenim Radgončanom na pomoč. Združili so se Korošci, Kranjci, Štajerci in Hrvati in so prihiteli na lipniško polje, in sicer vrli Štajerci pod vodstvom Ernesta, Hrvate pa 10.000 mož je vodil pogumni Frankopan; Kranjce 1000 hrabrih mož je pripeljal grof Turjaški, prišel je tudi koroški kapitan in z njim 2000 pešcev in 700 konjиков. Vname se krvavi boj, dolgo časa so se vojskovali, ne da bi se bilo kaj odločilo. Nakrat pa zadene vojvodo Ernesta grozna nesreča. Pade raz konja, in sovražniki ga hitro obsujejo, da bi

melj (poobl. g. M. Vošnjak), Maribor (poobl. g. P. Simon), Krško (poobl. g. I. Lapajne), Celje (poobl. g. dr. Serbec), Šoštanj (poobl. g. J. Vošnjak), Logatec (poobl. g. Ribnikar), Zagorje (poobl. g. Medved), Trnovo (poobl. g. J. Valenčič), Suha (poobl. g. dr. Dečko), G. Radgona (poobl. dr. Dečko), Vitanje (poobl. č. g. Žičkar), Dol (poobl. č. g. Šebat), Sl. Bistrica (poobl. g. P. Novak), Gorjigrad (poobl. g. Kocbek), Ptuj (poobl. g. Sedlaček), Mozirje (poobl. g. Goričar), Sinčaves (poobl. g. Drag. Hribar), Pišece (poobl. g. Drag. Hribar), Ljutomer (poobl. gosp. dr. L. Filipič), Ormož (poobl. g. Fran Lončar), Boršt (poobl. g. M. Vošnjak), Ziljska Bistrica (poobl. g. dr. L. Filipič), Litija (poobl. g. M. Vošnjak).

Kot zapisnikarja sta bila navzoča: g. Jošt in g. Lončar, tajnik „Zveze“, in dalje sta še bila navzoča gosp. notar Baš in g. Vavken, tajnik „Južno-štajerske hranilnice“.

Gosp. predsednik „Zveze slov. posojilnic“ Mihael Vošnjak, pozdravi zborovalce in konstatuje lep napredek slovenskih denarnih zavodov. Glede novo ustanovljene posojilnice v Brežicah, omenja, da se je čudil res veliki udeležbi ustanovnega zborovanja in da je uvidel, da so le osebne razmere bile uzrok, da se posojilnica ni že prej živila. Ravno taka je še v marsikaterem drugem kraju slovenskem. Ako se imoviteji ljudje branijo ustanovljanju denarnih zavodov, to ni prav, kajti Slovenci moramo gledati na to, da se gmotno povzdignemo, in da postane narod neodvisen, ker tako postane tudi bolj delaven in ponosen. Koroške posojilnice danes niso zastopane po odposlancih, to pa radi tega, ker je „Zveza“ dne 12. oktobra t. l. napravila v Celovcu shod, pri katerem so se podučevali odborniki raznih posojilnic v poslovanju denarnih zavodov. Povedal je tudi g. predsednik o stavbi „Narodnega doma“ v Celji, da se gradi in ki naj bode priča slovenske marljivosti ter delavnosti. Apelira slednjič na posojilnice, katere še niso vpslale svoje prineske, naj bi to v kratkem storile, ker „Zveza“ ima obilo stroškov in ako hoče uspešno delovati, potrebuje gmotne podpore.

Gospoda revizorja Pavel Simon in Ivan Lapajne poročata o stanju raznih posojilnic, katere sta pregledovala. Splošno se uraduje pravilno. Le pri nekaterih zavodih našla sta pomanjkljivosti, radi katerih pa sta podučevala dotičnike, kako se ima postopati, da ne bode neredov.

Gospod Vojteh Ribnikar vpraša, kako naj se postopa, če, n. pr. umrje dolžnik, kateri je prejel posojilo ali ima delež in se ta prenese na dediča ali koga drugega in kako se to vknjižuje oziroma popravi in zabeleži v knjigah.

Gospod notar Lovro Baš, dr. J. Serbec, dr. Ivan Dečko pojasnijo stavljeno vprašanje natanjko,

tako, da so navzoči stvar imeli popolnoma raztolmačeno.

Nadalje je bil obširen razgovor o različnih pravilih, katera naj sprejema posojilnica, kedar se snuje. Nekateri (g. Lapajne), zagovarjajo pravila, v katere se ozirajo na najnovejše postave; drugi (osobito g. dr. Serbec) predlaga tudi, da se v nobenem kraju (n. pr. Ilir. Bistrica-Trnovo) ne snuje več enovrstnih posojilnic ter obžaluje razpor na gospodarskem polju. V enakem smislu se je izjavil g. notar L. Baš, ki pravi, da je okvir Raiffeisenovim posojilnicam, ki so omejene na eno samo ali malo občin, pretesen, tudi za to, ker ne smejo dajati denarja na menjice ne na intabulacijo. Ako ne dajejo načeloma nič dohodkov od deležev, odganjajo ravno bogatine kot ude od sebe in imajo samo take ude, ki so ob enem dolžniki. Razvoj in prihodnost imajo le posojilnice na širši podlagi, n. pr. kakor celjska. Oba gospoda sta se izrazila zoper Raiffeisenova načela; enako tudi g. predsednik. G. Lapajne opozarja na to, da bi posojilnice segale v delokrog drugih posojilnic. G. predsednik se izraža, da bi se izdal skupen imenik vseh udov slov. posojilnic. G. dr. J. Hrašovec želi, da se posojilnice snujejo le po uzornih pravilih „Zveze slovenskih posojilnic“. G. predsednik opomni, da se bodo nova uzorna pravila izdala; pri tem vprašalo mnenje večšakov, osobito gg. revizorjev.

O obligatorični reviziji posojilnic poroča g. predsednik. Ta stvar se razpravlja v ministerstvih in utegne priti v državnem zboru v razgovor. Izdelal se bode zakon, da mora vsaka posojilnica biti pri kaki „zvezi“, katera jo nadzoruje; sicer bode od vlade nadzorovana.

Sklene se, da se „Letopis slovenskih posojilnic“ izda še naprej, vendar pa se mora malo predrugačiti in ozirati bolj na statistiko in razdelitev posojil. „Zveza“ naj bi pustila natisniti formular za letne račune posojilnic in ga pošlje vsakemu zavodu, da postane poslovanje jednostavno.

Med nasveti želi g. V. Ribnikar, naj bi „Zveza“ uplivala na Kranjskem, da bi posojilnice dale kaj podpore „Narodni šoli“, ki oskrbuje revno deco s šolskimi potrebščinami.

Na to se zborovanje zaključilo.

Celjske novice.

(Imenovanje). G. Fr. Trenc, državnega pravdnika namestnik v Celji, je dobil naslov in značaj svetnika deželne sodnije. Deželne sodnije svetovalec gosp. Lulek, pa je postal nadsodnije svetnik.

(Miklavžev večer), katerega je priredilo dne 5. t. m. „Občeslovensko obrtno društvo v Celji“,

obnesel se je prav sijajno. Miklavž (g. Rebek), zadovolil je ne le mladino, temveč tudi odrasli so se pohvalno izrekli o njegovem nastopu. Gotovo se bode ta krasni prizor udomačil med celjskimi Slovenci in se ponavljal vsako leto. Tudi prosta zabava z igro dosegla je svoj namen, kajti vsi navzoči kazali so svoje zadovoljstvo v burni pohvali igralcem. Kako dobro uplivajo take zabave, vidi se že v tem, da so prostori vedno prenapolnjeni. Tedaj zopet kmalo kaj!

(Vabilo) k zabavnemu večeru „Celjskega Sokola“ v nedeljo dne 16. decembra 1894 v prostorih celjske čitalnice v Strauss-ovi hiši. Vspored: 1. Pl. Farkaš: „Zagrebačka koračnica“, udarja tamburaški zbor. 2. „Mramorni kipi“, izvršujejo telovadci „Celjskega Sokola“. 3. Pl. Farkaš: Potpourija iz opere „Nikola Šubic-Zrinsky“, udarja tamburaški zbor. 4. F. S. Vilhar: „Hrvatska davorija“, moški zbor s spremljevanjem na glasoviru. 5. Jos. Vesely: „Pastir in pastarica“, udarja tamburaški zbor. 6. „Vienac hrvatskih narodnih popevaka“, udarja tamburaški zbor. 7. V. G. Brož: „Dalmacija, Dalmacija“, zbirka dalmatinskih pesmi in plesov, udarja tamburaški zbor. 8. Hugolin Sattner: „Veseli zbor“, moški zbor. 9. V. G. Brož: „Molitev mornara“ fantazija, s solom za 1. brač, udarja tamburaški zbor. 10. Smetana: „Narodna koračnica“, iz opere „Prodana nevesta“, udarja tamburaški zbor. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Vstopnina: 50 kr. za osebo; za izvršujoče člane „Celjskega Sokola“ 25 kr. Na obilno udeležbo uljudno vabi odbor.

(Nadzorovanje šolskih vrtov). Po naročilu okrajnega šolskega sveta je gosp. učitelj A. Petriček v Žalcu, kot priznani strokovnjak nadzoroval šolske vrte v obsegu te gosposke.

(Slovenska gimnazija in slovenske občine). Zagrizenost, sovraštvo in nevošljivost nemških in nemškutarskih občin so tudi Slovence v Celji in vse Slovenske občine vzbudile. Slovenci in pametni Nemci v Celji so podpisali prošnjo za slovensko gimnazijo; enako pa je storilo že vse polno slovenskih občinskih odbornikov po spodnjem Štajerskem. Tako je prav! Slovenec je miren in potrpežljiv. Kedar se mu pa na nogo stopa, oglasi se tudi. Zato pričakujemo, da tiste občine, ki tega še niso storile, store to v kratkem.

(C. kr. davčni urad v Celji in slovenščina). Po dolgih naporih dosegli smo Slovenci vendar le to, da so si finančne oblasti, posebno pa davčni uradi po Spodnjem Štajerskem morali oskrbeti tiskanice, katere niso sestavljene edino le v nemškem, ampak tudi v slovenskem jeziku. Tudi c. kr. celjski davčni urad ima take tiskanice, ki so na eni strani nemške na drugi slovenske. Ali

ga umorili. Pa hrabri in zvesti Slovenci dajo tudi življenje za svojega vodja, če je treba, kar so že šestokrat pokazali, tudi tukaj so se hitro prerili do Ernesta, da ga rešijo grozne smrti, posrečilo se jim je, iztrgali so ga iz rok sovražnikovih. Pa Slovenci še ne mirujejo; še pogumnejše planejo nad Turke in — zmagali so, zakaj v tem odločilnem trenutku prebode hrabri vodja Hrvatov Frankopan Ahmet Bega s sabljo, da se mrtev zvrne na tla. Z Ahmet Begovim padcem so bili Turki premagani. Kristijani so še enkrat planili za njimi in so jih nad 16 000 pobili; pri Radgoni pa so jih čakali razkačeni Radgončani; kakor srditi levi so planili po nasprotniku, ki je toliko njihovih bratov pobil, ter so pomorili okoli 4000 nevernikov, med njimi tudi 16 častnikov.*)

Tako srečo so imeli Turki pri prvem napadu naših pradedov na Štajerskem. Štajerci so bili zdaj rešeni tega groznega sovražnika, pa mislite, da za vselej? Le kratkih 51 let so živeli v ljubem miru in so se odpečivali od hudih muk, ki so jih za časa vojske pretrpeli.

Kak po vetri 'z drevja rosa
V gostih kaplah dol leti,
Kak podira travo kosa,
Tak zdaj pomor gre z ljudmi.
Kremlj, Dogd. štaj. zemle, str. 156.

Leta 1469. se drugokrat prikažejo turške čete v naši mili domovini. Povod prihodu je bil prepir med Hrvati. Tega leta sta se namreč začela na Hrvaškem pripraviti Krup in pa Frankopan;

*) Kremlj, Dog. štaj. zem.

bila sta ta dva moža najmočnejša in najboga-tejša med Hrvati. Kakor pa navadno med takimi ljudmi nastane rad nemir, tako sta se tudi imenovana začela pripraviti zaradi nekega zemljišča. Nasledek tega prepira je bil, da so se Hrvati razdelili v dve stranki; nekateri so se pridružili Frankopanu, drugi pa so zopet zagovarjali Krupa. Nastalo je sovraštvo med obema strankama in konečno so prijeli za orožje. Dolgo je že trajal boj in je že mnogo škodoval, posebno žalostni pa so njega nasledki, ki prav očitno kažejo, kaj vse premore strast in sovraštvo. Iz majhne, iskric nastane velik ogenj — iz majhnega prepira se je začela huda vojska, katera je toliko naših pradedov zakopala v temni grob.

Krupovi prijatelji so bili preslabi, da bi bili Frankopana in njegove zaveznike premagali. Kaj hočemo pa storiti? Se bodo li udali? Ne, tega ne storijo možje, ki so bili priča smrti hrabrih očetov, kateri so rajši življenje dali, kakor pa, da bi bili prepustili domovino in nje pravice nasprotniku. Poklicali so seveda nepremišljeno Turke, največje sovražnike vse krščanske krvi na pomoč. Seveda se ti niso pustili dolgo prositi, ampak prišli so takoj z največjim veseljem, zakaj pač dobro so slutili, da se njim na Slovenskem pogača peče in njim žito zori. In res, niso se motili, kakor so se kmalu prepričali, žal, tudi Slovenci na Kranjskem in Štajerskem. V gromovito velikem številu so prišli Turki z vodjo Vej-Begom na Hrvatsko ter so pomirili razkačene duhove, in premagali Krupove nasprotnike. Po

prejetem dobrem plačilu pa se jim ni ljubilo, se takoj povrniti domov, zakaj bilo je še prezgodaj in tudi potne torbe še niso bile do vrha napolnjene.

Namesto, da bi se vrnili v Bosno, šli so pogledat na Kranjsko; bili so popolno nepričakovani in ubogim Kranjcem se je godilo, kakor ovcam, katere napade požrešni volk, kedar se najlepše in brezskrbno pasejo. Slovenci, popolnoma nepripravljeni na napad, so se grozno prestrašili mnogoštevilnih Turkov. Zadnji so to priložnost takoj porabili in so se vsuli, kakor čebele za časa nabiranja na vse strani uboge kranjske dežele in so pričeli grozovito razsajati. Ropali so; požigali hiše in morili brez vsega usmiljenja. Človeka groza popade, ako čita natančnejša poročila o tem nečloveškem dejanju. „Koder so hodili, davili so starčke, skrunili deklice, mladeniče v sužnost odpeljali in božje veže požigali itd.“*) Vse bližnje kraje so prehodili in lotili so se celo Ljubljane in so jo hoteli vpepeliti, pa ni jim šlo vse gladko, zato pa so pobrali kopita in so šli dalje do Preddvora. Prebivalci so bežali, kamor so mogli, da bi vsaj sami sebe rešili, kar se je pa le težko posrečilo. Gorje pa tistim, katere so našli Turki v stanovanju. Grozovitne muke so jih čakale od nepoklicanih gostov in končno strašna smrt. „Iz neke vasi pri Preddvoru so vsi ljudje pobegnili, razun enega starčka, ki je težko hodil. Temu navežejo divjaki mlinski

*) Trdina, Zgod. slov. nar.

kaj nam to pomaga, ako se pa pri tem c. kr. uradu rabijo skoro izključno le nemške strani dotičnih tiskanic, ter se, ako človek izrečno ne zahteva drugače, vsled tega izdajajo skoro edino le nemški plačilni nalogi in edino le nemške pobotnice, in to tudi strankam, ktere slovenski govore, in ktere morebiti nemščine niti ne razumejo. Čemu pa so slovenske tiskavnice, ako jih uradi nečejo rabiti. Dotični gospodje uradniki pri tem najbrž ne postopajo s slabim namenom, temveč delajo tako iz nepazljivosti ali iz komoditete, vendar vemo, da tako postopanje ni pravilno, ter prosimo, da se v bodoče na slovenske stranke plačilni nalogi in pobotnice in dr. izdajajo v slovenskem jeziku, s tem, da se uporabljajo slovenske strani dotičnih tiskanic in da se iste tudi slovenski izpolnujejo.

(Samouprava Tridenta pa Štajerska). Kakor vse kaže, dosežejo tridentinski Lahji v kratkem venderle to, kar uže toliko časa zahtevajo, namreč samoupravo, ter s tem, vsaj v stvari, popolno ločitev od nemškega dela tirolske dežele. Nemško časopisje, tudi tisto, ktero je dosedaj vedno branilo centralizem, priznava čedalje bolj opravičenost njihovih teženj in sam nemškoliberalni minister Plener, izjavil je nedavno, da samouprava Tridenta ni nezdržljiva z enotnostjo države. Kar je pravično in dopustno za tridentinske Lahe, gotovo tudi ni nedopustno za štajerske Slovence, kterih je več nego še enkrat toliko, nego je Lahov v Tridentu. Upati je tedaj, da se enkrat, ako bodemo le vstrajno in nevstrašeno zahtevali, tudi nam izpolni to, kar želimo, in da se tudi uprava Štajerske dežele uredi tako, da ne bodo o naših narodnih in gospodarskih vprašanjih odločevali edino le Nemci sami, ampak da bodo o stvareh, ktere se tičejo edino le Slovencev, na primer o naših šolskih zadevah, o gospodarskih zadevah južne Štajerske i. dr. odločevali Slovenci sami. Saj so naše zahteve mnogo skromnejše nego zahteve tridentinskih Lahov.

(Deška šola okolice celjske) se bo razširila. Krajni šolski svet okolice celjske prosil je z ozirom na to, ker je slov. deška šola prenapolnjena, tako, da ni mogoče dosežati zaželjenega uspeha v poučenju, naj se ta šola, ki je sedaj trirazredna, razširi na četirirazrednico. Okrajni šolski svet celjski je to prošnjo toplo priporočal, ter je vsled tega tudi deželni odbor štajerski pritrnil, da se ta šola razširi.

(Dnevni red) plenarne seje okrajnega zastopa celjskega dne 17. t. m. I. Verificiranje zapisnika zadnje skupščine dne 9. julija 1894 št. 394. II. Sestava proračuna za leto 1895. III. Volitev 3 gg. revizorjev za letni račun 1894. IV. Prošnje občin tega okraja za pobiranje več kot 20%, doklad na direktni in več kot 15%, doklad na indirektni davek. V. Zadeva zastran podaljšanja obroka za zgradbo železnice Št. Jurij-Ro-

gatec. VI. Podelitev podpor zdravniškim distriktom za nastavljanje zdravnikov. VII. Mestni urad celjski prosi za popravilo naprav za potokom Sušnica. VIII. Prošnje za različne subvencije. IX. Prosti predlogi in nasveti.

(Za slovensko gimnazijo v Celji) podpisovali so tudi hišni posestniki, obrtniki in davkoplačevalci celjski prošnjo na državni zbor. Ta korak celjskih davkoplačevalcev, med katerimi so tudi Nemci, vznemiril je kaj močno mestne očetve, tako, da so pri odborovi seji hudo zaropotali, češ, da bodo imeli škodo vsi tisti, ki so prošnjo podpisali, naj torej hitro svoj podpis prekličejo. Ta ropot ni imel nič kaj uspeha. Dva, pa tudi samo dva sta se dala preplašiti, ter prosila, naj se njuni imeni prečrtati; kajti, tako je tožil eden, „če le pridem kam, nasajajo se v me kakor sršeni“ in drugi pravi, da mu bodo pri njegovi obrti škodovali. — Imena teh dveh sta se torej prečrtali, vsi drugi ostali so pa pri svoji dobro premišljeni prošnji, ne zmenič se za grožnje mestnih očetov in njih lističa, razupite „vahte“. — Prošnje s prav mnogimi podpisi izročil je toraj g. Vošnjak državnemu zboru. „Vahta“ ter Rakuschi in nekateri drugi mestni glavači, ki bi radi bili za ostale celjske davkoplačevalce strahonje, kakor je „parkel“ za male otroke, so se zmotili. Parkelni so še morda ti Celjani res; ali celjski obrtniki in davkoplačevalci niso več mali otroci, kateri bi trepetali in ponižno molili pred njimi, ampak se tem parkelnom, naj še tako rožljajo z verigo, le smejijo; saj vejo, da ti parkelni, če so tudi še tako črni, nimajo nobene moči.

(Porotna obravnava) proti G. Schmidnu v Celji, se je zopet preložila.

(Iz Škoflje vasi) se nam piše: Dne 29. nov. imel je naš občinski odbor sejo. Pri zadnji točki dnevnega reda, „slučajni predlogi“, zaukazal je župan g. Miha Bikošek, prečitati pripravljeno peticijo, naj se slov. nižja gimnazija osnuje v Celji. Vsi odborniki so koj z veseljem pritrtili temu, češ, da njim je znano, kako je c. kr. okrajni glavar to gimnazijo ponujal Zalčanom in Št. Jurčanom Edini Martin Premšak začel je neumnosti kvantati, rekoč, kaj bodele Trnovelčani podpisavali, saj vi sami lahko gimnazijo dobite. Ta modrost, katerej se mora vsaka krava smejati, se ve da ni obveljala, in tako so vsi navzoči odborniki 18, 19 sklenili, da se peticija odpošlje, ter so isto podpisali! Martin Premšak sam ni hotel podpisati, ampak jo je popihal iz občinske hiše. Dobro, Martin Premšak. Bili ste nekdanj Nemec, pravijo, celo zapisnikar „šulfereina“; spreobrnil ste se v Slovence. Sedaj, ko niste postali ne župan ne tajnik, bratite se zopet z vsemi nemškutarji; celo z Okornom ste se sprijaznili. Zabavljate čez Slovence, čez narodni slovenski okrajni odbor, ter ste menda celo Vi tisti „viso-

kamen na vrat, pod katerim se slaboten mož, kar zgrudi.“

Ob istem času se je vrgla druga turška četa na Metliko, hoteč tukaj svoje divje napade izvrševati, pa ni se ji posrečilo; pobegniti je morala brez plena in se je približala Krušici, kjer je bil edini mož, kakor pripoveduje pripovedka, rešitelj vseh tovarišev. Ta mož je med tem, ko so vsi vaščani pobegnili, sam ostal na nekem griču ter je brez vsakega vidnega strahu napravljajl drva; ni se zmenil za Turke, ki so se mu od vseh strani približevali; tudi se ni vstrašil smrti, ki se ga je tako rekoč že dotikala s svojo smrtno koso. Ne, kakor hrabri vojščak je opravljal meni nič tebi nič svoje posle dalje. Ko pa so se mu sovražniki že dokaj približali, da bi ga kaznovali za njegovo predrznost, je povzdignil svojo sekuro, je pretil ž njo sovražniku in je oprl v nje tako ojster pogled, da so vsi preplašeni zapustili grič ter so zbežali.

Še več drugih pripovedk se pripoveduje iz teh časov, ki seveda niso vse resnične, pač pa lepo kažejo pogumnost slovenskega naroda, katera je v zgodovini zapisana in v mnogih pesnih tako lepo opevana.

Zopet druga četa Turkov si je šla ogledat Novo mesto. Pa ta obisk jim ni prinesel posebne sreče; prijete so morali za orožje, zakaj vsi Slovenci iz cele okolice so prihitali od vseh strani ter so se združili pod vodstvom Hohenvarta. V

naglici je imel imenovani vodja okoli 20.000 vojščakov okoli sebe, s katerimi je pozdravil nenavadne goste. Pričel se je krvavi boj, v katerem se je tudi dokaj kristjanske krvi prelilo.

Konečno pobegnejo Turki v Bosno; vzeli so seboj nad 9000 vjetih kristjanov, posebno mladenčev in deklic.

Ta vojska se sicer ni vršila na Štajerskem, a vender so jo okusili tudi Štajerci, zato sem tudi ta boj pripovedoval; to leto so namreč prišli Turki prvokrat pred Celje in v njegovo okolico, kar je posebno za nas spodnje Štajerce zanimivo. Tista turška četa, ki je brez vspeha oblegala Metliko, se je podala proti Celju, izvršujoč med potom svoje strašne čine. Vse, kar je prišlo tem potnikom v roke, je bilo pokončano, vse neusmiljeno umorjeno. Opustošili so celo celjsko okolico, pobili starce, žene in otroke, može pa so odpeljali v sužnost.*)

Tako je končala ta strašna vojska, ki se je pričela sicer na Hrvaškem, se pomaknila na Kranjsko in končno tudi na Štajerskem toliko škodovala.

Iz male iskric nastane velik ogenj!

(Dalje prihodnjič.)

kovredni gospod“, ki je v zadnjem listu celjske „vahte“ se spravljal na nas Škofljčane. Take tiče treba spoznati; smo Vam sedaj spoznali srce in obisti in se bomo vže še z Vami pomenili.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini) Č. g. Jos. Heržič, župnik v Dolnji Polskavi, je imenovan proštom v Ptuiju.

(Vabilo) k glavnemu zborovanju južnoštajerskega hmeljarskega društva, dne 16. t. m. v gostilni „pri zlati kroni“ v Zalci, s sledečim vspeodom: 1. Razgovor o hmeljskem škodljivcu plinthus porcatus in sicer o njegovi razširitvi in o sredstvih, ktera bi se naj vporabila v njegovo uničenje. 2. Volitev novega odbora. 3. Nasveti. Začetek zborovanja ob 1/3 uri popoldne. Zalec, dne 4. dec. 1894. Odbor južnoštajerskega hmeljarskega društva. NB: Pri veliki važnosti prve točke dnevnega reda se vsi p. n. hmeljarji nujno prosijo, da se zborovanja v prav obilem številu udeležé.

(Učitejsko društvo) v Šmarji zboruje 27. t. m.

(Bralno društvo v Št. Pavlu v Savinski dolini) imelo bo dne 26. decembra t. l. popoldne ob 1/4. svojo II. občno ali glavno zborovanje, v prostorih gosp. Šribarja, po sledečem dnevnem redu: 1. Pozdrav. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnika. 4. Sprejemanje novih udov in vplačevanje udnine. 5. Volitev novega odbora. 6. Prosta zabava.

(Občinski zastop v Št. Pavlu v Savinski dolini) je v odborovi seji dne 9. t. m. enoglasno sklenil peticijo na državni zbor za ustanovitev slovenske gimnazije samo in edino le v Celji, kot naravnem središču, in nikakor ne v Žalcu ali v Št. Jurju ali pa v kakem drugem trgu tega okraja.

(Za slovensko-nemško gimnazijo v Celji.) Vsled sklepov odborovih sej sklenile so občine Velika Pirešica dne 8. t. m., Griže 10. t. m. in Braslovče dne 12. t. m., in sicer enoglasno, prositi za ustanovitev slovensko-nemške gimnazije, nikjer drugje, kakor v mestu Celji, ki je za ta zavod nalašč kakor vstvarjeno. Dotične peticije odposlale so se že tudi na državni zbor.

(Občina Marija Gradec) sklenila je v seji od dne 5. decembra peticijo na državni zbor za ustanovitev slovensko-nemške gimnazije v Celji.

(Občina Velenje) napravila je peticijo na državni zbor za ustanovitev slovenske gimnazije v Celji. Peticija izročila se je g. M. Vošnjaku, ki jo bode skupno z drugimi predložil.

(Občinski odbor trga vranskega in okrajni zastop vranski) sta soglasno sklenila vsak svojo peticijo na vis. državni zbor za ustanovitev slovensko-nemške gimnazije v Celji. Obe peticiji odposlali sta se državnemu poslancu gospodu Mih. Vošnjaku.

(Iz Ljubnega v Savinjski dolini) Tukajšni občinski odbor sklenil je v svoji izvanredni seji dne 2. t. m. soglasno, da se ima vložiti na državni zbor peticija, da se naj slovensko-nemška gimnazija za Spodnje Štajersko ne ustanovi nikjer drugje, nego v zmislu vladnega predloga — v Celji, kot za to jedino pripravnem mestu. Ta peticija vposlala se je takoj državnemu poslancu g. Mih. Vošnjaku, da jo predloži državnemu zboru. Ker je to vprašanje za štajerske Slovence silno velikega pomena, kar upiranje naših narodnih nasprotnikov pač najbolj potrjuje, zato je želeti, naj bi mnogo občinskih odborov enakim potom visoki vladi pokazalo zanimanje svoje za ta učni zavod ter se izreklo, da ga ne maramo imeti ne v Žalcu, niti v Št. Jurju, kakor ne v katerem drugem trgu, ampak da ga hočemo imeti le — v Celji.

(Služba organista in mežnarja) se odda v Št. Janžu na Peči pri Velenju s 1. januarjem prihodnjega leta. Prosilci naj se do 25. decembra t. l. oglašijo pri cerkvenem predstojništvu.

(Savinska podružnica „Slov. planinskega društva“) je prejela od generalnega ravnateljstva c. kr. avstrijskih železnic na Dunaji podporo 100 gl. v priznanje svojega vspešnega delovanja v „Savinjskih planinah.“

(Nemška nadutost). Na rajhenburški železniški postaji je zdaj nastavljen, mlad pisar

*) Ig. Orožen, po Mitth. d. hist. Ver. f. St. Heft. X.

niški služnik, kateri nič slovensko ne zna. Popotniku, zahtevajočemu karto v slovenskem jeziku, se je kar na kratko odrezal: „Diese Sprache habe ich nicht gelernt“. No, tu ga imaš!

(Ustanovitev posojilnice v Brežicah.) Kar se je že dolgo nameravalo v Brežicah, kjer se je v najnovejšem času že toliko za narodnost storilo, zgodilo se je v soboto — ustanovila se je posojilnica. Prišli so k ustanovitvi predsednik „Zveze slovenskih posojilnic“, poslanec M. Vošnjak in odbornika tega društva, gg. poslanec dr. I. Dečko in tajnik Lončar ter čez 30 domačih domoljubov. Ti so se zbrali v čitalnici, kjer so jim omenjeni gospodje razložili bitstvo in osnovo posojilnic, na kar so se ti vrli rodoljubi odločili, da osnujejo posojilno zadrugo z neomejeno zavezo, pri kateri bodo udje plačevali razen vstopnine po 5 gld. deleža. Vodstvo posojilnice se bode izročilo načelstvu, katero bode štel 9 članov, in nadzorstvu, broječemu 3 ude. V načelstvo so bili izvoljeni: g. veleposestnik Levak, kot ravnatelj, in gg. Schwentner, Balon, Poljanšek, Agrež, Gregorič, Šetinec Jan, Gerjevič in Zevnik. Nadzorniki pa so č. gg.: dekan Ferenčak, župnik Kočever in tajnik Žmavec. Udov je pristopilo takoj 26, ki so drage volje pravila podpisali. Posojilnica se bode takoj registrovala in začela poslovati z novim letom.

(Nemško vandranje slovenskega denarja.) Kako nemškutarji tistim slovenskim siromakom, kakoršni so n. pr. brežki rokodelci pri ondotnem „Gewerbeverein“, mečejo pesek v oči, to naj dokazuje sledeča komedija: V soboto je prišel znani sevniški Kautschitsch v Brežice, poslan baje od „Südmarke“, in pritresel 450 gld. od tega bahastega društva, katero bi rado slovenske kmete in obrtnike kar pokupilo, če bi šlo. Ta denar se je tako nekako razdelil, kakor judeževi groši, med 30 lačnih „Gewerbevereinerjev“, ki so toraj dobili po 15 srebrnjakov. To bi vse dobro bilo, ko bi to bil res nemški denar. Ali to je slovenski denar! Brežki mestni zastop je daroval „Südmarki“ 100 gld., hranilnica katero slovenski mož vodi, 100 gld., 100 gld. okrajni zastop in 150 gld. je „Südmarka“ tudi je v Brežicah nabrala. To je bil torej večinoma denar slovenskih davkoplačevalcev. Zakaj je pa to nemški humbug? Nemškutarji dobro vedó. Bližajo se volitve v občinski in okrajni zastop — in — kar je posebno nujno — treba je bilo ljudi pripravljati tudi za nemško šolo, za katero so stariši že zopet povabljeni na 17. dec. na glavarstvo, kjer se jim bode v podobi vprašanja, če jo želé priporočevala z nova ta ljubezniva nemška šola.

(Pri Kapeli ob Sotli) snujejo gasilno društvo. Nadejamo se, da bodo vrli narodni možje te občine, ki lepo vse slovensko uraduje, vpeljali pri res koristnem društvu, slovensko poveljstvo in sploh slovensko poslovanje.

(V Globokem pri Brežicah), kjer je županovl vrli Podvinski kacih 20 let, iščejo — pa ne kmetje, drugi faktorji — župana, kateri naj bi glavarstvu na ljubo nemško uradoval. Da ga le ne bi našli!

(V Oplotnicah) se je ustanovila tovarna za vehe, osobito za vehe pivnih sodčkov.

(„Slovensko pevsko društvo v Ptuj“) ima v smislu §. 15 svojih pravil, dne 26. decembra 1894. ob 2. uri popoldne, v prostorih „Narodnega doma v Ptuj“, glavni zbor, s sledečim vspehom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Volitev novega odbora in računskih preglednikov. 5. Slučajnosti. 6. Prosta zabava s petjem. V slučaju, ko bi ob 2. uri ne bilo zadostno število društvenikov navzočih, bode se ob 4. uri zborovalo pri vsakem številu došlih društvenikov. K temu zborovanju vljudno vabi odbor.

(Ptuj v dolgovich.) Ptujski mestni občini je deželni odbor dovolil, da sme na posodo vzeti 120 tisoč gld. Odkar imajo Ptujčani avtonomijo in seveda ultranemški mestni zastop, pogrezajo se vedno bolj in bolj v — dolgé.

(Šola pri sv. Petru) pri Radgoni se razširi na pet razredov. No, zdaj je „orehovskemu preroku“ splavalo upanje po vodi, da bi v svojo vas dobil nemško šolo. Tudi marsikatero drugo upanje bode mu splavalo po Muri. Njegova zvezda je že močno obledela.

(Izseljevanje v Brazilijo.) Od Drave, na severni strani Pohorja se je nedavno več ljudi v Brazilijo preselilo. Ljudje so tukaj nesrečni, a tudi tam jih slabi dnevi čakajo, ker v Braziliji niso ugodne ne podnebne, ne državne in društvene razmere.

(V Mariboru) je umrl 4. t. m. predsednik mariborske čitalnice, g. J. Zupan, vrl mož, rojen Kranjec, star 51 let.

(Iz Maribora) Sicer še nisem nikdar poročal o delovanju tukajšnjega mestnega zastopa; pa v svoji zadnji seji sklenil je nekaj, kar se mi zdi potrebno objaviti. Nahaja se namreč v Mariboru zavod, v katerem delé gospè revnim šolarčkom juho; seveda tudi slovenskim. Nedavno, ko je bil v Götzovi dvorani volilni shod, vponašal je tukajšnji odvetnik dr. Čebulj to, da dobivajo slovenski otroci „nemško juho“; v zadnji seji občinskega sveta mariborskega pa so mestni očetje celó sklenili, da se od zdaj naprej sme juha deliti le „mestnim otrokom, ne pa onim, ki pridejo z dežele“. Ta sklep utemeljili so s tem, da slovenski otroci tukaj živé ob nemškej juhi potem pa, ko odrastejo slovenizujejo Nemce! Kaj ne, jako „kroftna“ utemeljitev? Slovenci ter Slovenke bodo sicer gotovo ustanovile enaki zavod za slovenske otroke; gospode mestne svetovalce mariborske in pred vsem g. dr. Čebulja, ki je prvi sprožil to duhovito idejo, pa vprašamo: Zakaj pa vi jejste „slovensko juho“ to je, živite ob od Slovencev zasluženem denarju? Jasno je, kakor beli dan, da večina od vas živi od Slovencev! Radoveden sem, kaj k sklepu porekó blagosrčne nemške gospè, ali bodo se ravnale po tem sklepu, ali po besedah Kristusovih: „Pustite majhne k meni priti, kajti njih je nebeško kraljestvo!“ To bom Vam prihodnjič naznanil.

(Poštno naznanilo.) Dne 16. minulega meseca se je našlo v nekem nabiralniku pisem v Mariboru, navadno pismo, brez naslova. Ko se je komisijonalno odprlo, našla sta se v njem dva bankovca po 10 gld. Kdor se more skazati kot pisatelj tega pisma, naj se oglasi za denar pri poštnem in brzojavnem vodstvu v Gradcu.

(V Gradcu) je umrl dobrotljiv kranjski Slovenec, g. Anton Dekleva, posestnik, prej zakupnik užitninskega davka. Rodom Notranjec, blizu Postojine. Daroval je velike svote za šolske namene in siromake, ne da bi bil dovolil, da bi se bilo to na veliki zvon obešalo. Star je bil 79 let in zapustil še 97 let staro mater, morebiti najstarejšo ženo v Gradcu.

(Akad.-tehn. društvo „Triglav“ v Gradcu) priredi, kakor vsako leto, tudi prihodnje leto 16. jan. 1895. „Triglavov ples“. Odbor „ad hoc“ se je sestavil in deluje pridno, da se bo slavnost vršila s takim sijajnim vspehom, kakor zadnja leta. Sme se nadejati, da bo vdeležba mnogobrojna, ker je že zdaj splošno zanimanje med odličnimi krogi.

(V rednem letnem zborovanju „Akad. podružnice sv. Cirila in Metoda“ v Gradcu) ki se je vršilo 9. grudna t. l., volili so se sledeči članovi v odbor: Karl Verstovšek stud. phil.; podpredsednik: Ferdo Kunej, stud. med.; tajnik: Josip Zdolšek, stud. iur.; blagajnik: Josip Povalej stud. iur.; odb. namestnik: Tone Gregorec, stud. med.

Druge slovenske novice.

(Družbe sv. Cirila in Metoda) pokrovitelj je postalo „Učiteljsko društvo kranjskega šolskega okraja“ posebno po zaslugi g. učitelja J. Režeka. — Sežanska ženska podružnica, od katere smo prejeli za l. 1894. že 106 gld. 70 kr. udnine, poslala nam je 50 gld. kot prvo polovico II. pokroviteljine, vzbujena v to zlasti po tamošnji moški podružnici, ki tudi nabira že drugo pokroviteljino. — Starotržka moška in ženska podružnica ste nam poslale 90 gld. 44 kr. Mej to vsoto je 23 gld. 25 kr. dohodkov vrtné veselice, prirejene v korist naši družbi, 6 gld. 23 kr. daril, nabranih po g. Fr. Peče, 5 gld. dar g. notarja F. Strašeka, 2 gld. 20 kr. daril, nabranih po g. Olgi Peče in 1 gld. dar g. Fr. Peče. Dalje so družbi od 20 okt. do 25. nov. t. l. darovali: Vč. g. Ivan Trinko, semeniški profesor v Vidmu, 24 gld. 5 lir po kobaridski podružnici; vč. g.

Matej Šervicelj, komendant na Reberci, 20 kron, nabranih ob godovanji vč. g. župnika Šimna Moden v Železni Kaplji mej prijatelji, poslanih z geslom: Slovenski bil je, bode Gorotan! — domoljub iz Sodražice 20 kron, nabranih na svatbi g. K. Š. in ob drugih prilikah; štirje narodnjaki v Sodražici 11 kron povodom ločitve od vč. g. župnika F. Kadunca iz Drage; g. R. D. v Kandiji za stavo, zgubljeno v gostilnici pri Štamburji proti g. Starcu, 8 kron; g. M. Iglar 7 kron v imenu vesele družbe v Loki pri Zidanem mostu; g. A. Skala, nadučitelj v Vipavi 5 kron, katere je nabral na Planini pri postavljanji nagrobnega spomenika učitelju R. Dolencu; blag. gospa Zofija Haringova, načelnica „Prve belokranjske ženske podružnice v Črnomlju“, 2 gld. 33 kr. kot dar neimenovanega domoljuba in g. A. Božič iz Jurjevega pri Metliki 4 kron. — Iskreno se zahvaljujoč požrtvovalnim darovalcem, upamo, da se bo Miklavž spominjal zlasti tudi dece, ki se vzgaja v naših zavodih, in da se bo rodoljubno slovensko občinstvo ob bližajočem se novem letu odkupovalo od novoletnih voščil splošno slovenski šegi v korist naši družbi. Saj domoljubno občinstvo, držeč se te šege, pomaga shranjevati zapuščeni deci najdražje kar ima: Katoliško vero in materino besedo! Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(Za šolo šolskih sester v Velikovcu) so darovali družbi sv. Cirila in Metoda: 2. nabirka. Malo omizje slovenskih udeležencev I. nižjeavstrijskega katoliškega shoda po g. med. Fr. Jankoviču 10 kron in neimenovan domoljub 2 kroni za mesec november in december kot mesečino, ki jo bode plačeval, dokler ne prično čč. šolske sestre poučevati v Velikovcu. Domoljubi! Skrajni čas je, da poskrbimo za koroške brate. Pomnimo: Dvakrat da, kdor hitro da. Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(Ljubljanskim nemškutarjem) bode sedaj v dobi koalicije po zimi pšenica cvetla — dobili bodo svojo tiskarno in nov „Tagblatt“.

(Ljubljanska realka) je še vedno prav za prav čisto nemška, ker vsi predmeti se uče z nemškim učnim jezikom. Izjema je le, da se poučujeta slovenski krščanski nauk in slovenščina na paralelkah, katere pohajajo izključno Slovenci. Zatorej mislim, da bi bilo dobro, naj se uvede slovenščina kot učni jezik za vse predmete na slovenskih paralelkah. Gledé trgovinskih šol je isto; nimamo dosedaj še nobene take slovenske šole; tudi ljubljanska trgovinska šola ni državen zavod, ampak privaten, pa čisto nemški. V tem smislu se je udeleženec g. poslanec Lenarčič po pravici pritoževal na shodu zaupnih mož v Ljubljani.

(Kako ravnopravnost spoštujemo.) Posojilnica v Žužemberku je dobila te dni v davčnih zadevah čisto nemški dopis od okrajnega glavarstva v Novem mestu.

(Nemškutarški davkarski uradniki) so v Radečah, kajti še na slovensko vlogo dajajo nemški odgovor. Kaj bode, če c. kr. uradi tako ravnopravnost spoštujemo?

(V Krškem) se je potem, ko se je g. Karol Ženar županstvu odpovedal, in ko g. notar dr. Pučko ni hotel županstva prevzeti, izvoljen županom g. odvetnik dr. Jan. Mencinger, čegar izvolitev je bila z veseljem sprejeta, zlasti ker je bilo treba dolgega pregovarjanja, da je hotel učeni domoljub to častno breme prevzeti. In vender so nekateri, o katerih govori basen „žaba in vol“, še to volitev hoteli preprečiti. — Žalostno.

(Prememba pri geometrih.) G. Matešič v Krškem je premeščen v Ljubljano; na njegovo mesto pride g. Preširen.

(Nova posojilnica v Cerknici) bode v kratkem registrovana in začela svoje poslovanje.

(Praktični Kočevci.) V Kočevji je bilo zmirom kolikor toliko Slovencev. Od kar so pa železnico in premogokop otvorili, se je pa posebno veliko Slovencev tu naselilo, posebno rudarjev. Ti Slovenci imajo veliko otrok, in dolžnost Kočevcev bi bil, da za nje posebno šolo ustanové. Rajše, kakor to, predlagal je ondotni krajni šolski svet, da bi se slovenščina kot neobvezni predmet učila v 3. in 4. razredu ondotnih ljudskih šol. In to je obveljalo. Praktičnim Kočevcem se marsikaj posreči: imajo nemški

gimnazij, kjer je veliko slovenskih dijakov, imajo male obrtno šolo, dobili so posebno dekliško šolo i. t. d. „Glück muss man haben“ pa še nekaj: „Deutsch muss man sein“ ali vsaj Kočevce.

(Slovenske starinske najdbe) iz 6. in 7. stoletja so izkopali v beljaški okolici. Torej je Vodnik resnično pel: „Od nekdanj prebiva tu moj rod“.

(Na Koroškem) so pri občinski volitvi v Kotmari vasi zmagali Slovenci. — V treh krajih na Koroškem že imajo električno razsvetlavo.

(V Trstu) je bil napovedan v veliki cerkvi sv. misijon v slovenskem jeziku; Lahonom na ljubo se je pa odpovedal. Ubogi Slovenec! Še v cerkvi je zasledovan in preganjan.

Druge avstrijske novice.

(Z državnega zbora). Postava zoper pijančevanje, o kateri smo zadnjič po pomoti poročali, da se je sprejela, se je vrnila odseku radi š, ki določuje kazni, katere bi se imele naložiti pijanemu človeku. Državni zbor je razpravljaval potem o kazenskem zakonu. Zaključil se bode baje danes in poslanci bodo šli na božične počitnice, ki utegnejo do februarja trajati.

(Deželni zbori) bodo po novem letu zborovali.

(O zakonu gledé krajevnih železnic) je začel državni zbor ta teden razpravljati.

(Volilno preosnovo) bi radi na ta način vpeljali, da bi samo delavcem nekaj poslancev dali; skupaj kacic 19 v Avstriji. Zakaj pa drugim stanovom ne bi dali volilne pravice, katere še nimajo?!

(Slovenski poslanci, koalirani in nekoalirani) stavili so v državnem zboru zopet več interpelacij radi čudnih razmer na Primorskem.

(Drobiž po 20 novčičev in po 4 novčiče) pride, kakor se je že večkrat naznanilo, z novim letom iz prometa in ni nikdo več dolžan, vzprejeti tak denar. Pri ces. blagajnicah in uradih pa se bode te vrste drobiž vzprejemal še celo leto pri plačilih ali pa se bode izmenjeval.

(Poljaki, to so Slovani!) Poljski list je predlagal, da bi se določilo, da se mora v državnem zboru le po nemško govoriti. To je predlagal iz jeze proti Mladočehom, kateri večkrat češki govorijo.

(Državnim uradnikom) se bodo po novem letu plače nekoliko povišale.

(V Inomestu) je hranilnica znižala obrestno mero od hranilnih vlog od 4% na 3¹/₁₀, t. j. od vsakih 100 gl. plača na dan 1 kr. To je praktično! Želeti bi bilo, da bi veliki denarni zavodi to tudi pri nas vpeljali. Potem bi se tudi denar cenejšje na posodo dobil.

(Na Ogorskem) se zopet ministerstvo krha.

(Ogrom) je cesar vendar potrdil nekatere od njihovih liberalnih cerkveno-političnih postav. Ali bode zdaj Madjarom in judom greben vzrastel?

Ogled po širnem svetu.

(Nemški državni zbor) je dobil novo krasno zbornico v Berlinu; sicer pa ima staro lice in skoro toliko strank kakor poslancev, katerim se bode težko posrečilo, kaj ukreniti zoper novodobne odnošaje, kakor cesar želi.

(Glasoviti Lesep), ki je pred 25 leti vodil prekop sueške ožine v sedanjem kanalu, je na Francoskem umrl v visoki starosti.

(Na Francoskem) so z novo ameriškano vinorejo tako zadovoljni, da upajo ž njo sčasoma več vina imeti, kakor pred trtno ušjo. V enem samem okrožju (departement) so pridelali 10 milijonov hektolitrov ameriškega vina.

(Rusija) je poslala veliko vojakov na mejo turške male Azije, ker se boji ustaje od strani Armencev, med katerimi so turški vojaki bili napravili neusmiljeno klanje.

(V Evropi) je okoli 77 milijonov Rusov, 13¹/₂ m. Poljakov, 7¹/₂ m. Čehov, 7³/₄ m. Srbov in Hrvatov, 4¹/₂ m. Bolgarov, nad 1¹/₂ m. Slovencev. Nemcev je 60 m., Holandcev 3¹/₂ m., Flamcev 3¹/₂ m., Švedov 5 m., Dancov in Norvežanov 4 m. Angležev 35 milijonov.

(Med Kitajci in Japonci) ni še sklenjen mr; Amerika, namreč predsednik Zjedinjenih držav zanj posreduje.

Dopisi.

Iz Braslovč. Lepa je naša slovenska domovina in divne njeje pokrajine se razprostirajo od bregov bistre Soče tje do vinorodnih gor. Pa tudi bogate so naše slovenske dežele. V zemskem osrčju hranijo zaklade, ki vežejo kupčijo in izvažajo po adrijanskem morji. Slavna je slovenska domovina; naši praočetje so odbijali napade divjih Turkov in so varovali evropske narode, da so se mirno razvijali in napredovali v omiki. Prav ima pesnik ko jo opeva.

Bodi zdrava domovina,
Mili moj slovenski kraj,
Ti prekrasna, ti edina,
Meni si zemeljski raj.

Tuje šege, tuje ljudstva, so prijatliji, bratje ne itd. Kakor je dolžan človek spoštovati svojo mater, tako je dolžan spoštovati tudi svojo domovino, to nas uči zgodovina vsih časov. Ali žali Bog; da je pri nas še vedno takih, ki tega nočejo spoznati, „le kar je tujega to velja.“ Mnogo naših krajev je vže poptujčenih, naša zemlja in naša obrt bogati tujca.

Povsod po slovenskih krajih več ali manj, nahaja se te vrste ljudi, tako tudi v braslovškem trgu, kateri slepo služijo nemškemu malohu, katerih imena pa še danes ne bodemo imenovali, ker jih ne mislimo žaliti, ampak podučiti; ker smo si v nadi, da bodo svoje nemške napise z lepimi slovenskimi zamenjali. Veste, da to nas žali, vas pa sramoti. To je vsakemu znano, da človek svojega imena ne napiše za se, temveč za druge. Ali vas ni sram, Nemeč, Janez Kolman v Letušu, ima na svoji trgovini slovenski napis in se vendar dobro počuti. Ne mislite pa, da mi Nemce in druge narode s tem žalimo. Bog ne daj. Mi Slovenci hočemo vsakega poštenega človeka brez razločka narodnosti spoštovati, samo, da je nam pravičen. Mi pa tudi hočemo spoštovani biti. Toliko za danes. Ako bo potreba še o vas kaj pisati, bomo pa drugo pot nastopili, ter vas imenovali. Saj veste, da ste od nas odvisni! — Eden v imenu več.

Iz Slovenske Bistrice. Raznesla se je vest, da so naši slavni mestni očetje v svoji modrosti protestovali zoper ustanovitev „slovenske“ nižje gimnazije v Celji. Saj pa našim možakarjem tudi ni zameriti, da se tako potegujejo za svoje „zatirane brate“, ker jih vendar živijo samo pravi Nemci iz blaženega „rajha“! Ponašajo se lahko: „Dasi mi je zibel tekla daleč na Kranjskem, vendar svoje tisočake pridobil sem si samo od pravih nemških kmetov. — Kdo me more siliti, da naj znam slovenski, če pa svoje vrvi prodajam le za krave, ki se pasejo na „pruskem“ Pohorji in le za zvonove, ki vabijo nemško ljudstvo v cerkev! — kaj mi je treba slovenske gimnazije, saj prodajam usnje le za podplate pristnih nemških škornj! — Slovenščina mi je deveta briga; saj odpirajo moji ključki le nemške „kase“!; podkove pa, ki jih pribijam konjem, odmevajo le po tevtonskih gozdih in pruskih ravninah!“ Vidite, naši očetje delajo popolnoma prav. Kaj jim je vil treba, da imajo le grablje! Toda, če se jim ustavite vi, zavedni Slovenci, potrejo se jim kmalu zobje, da jim bo voda zalila usta in da bodo zabeljevali s svetim križem.

Oni pihajo, kjer jih ne peče, a vi, pravi narodnjaki, popihajte na domačem ognjišču, da si vsi osmodijo prste in nosove. Slovenske občine: Ritoznoj, Šmidsberg, Spodnja Ložnica in Cigonca, kje ste! Protestujte zoper sedmorazredno nemško šolo bistriško! Ali pa vam je morda prav, vi slovenski kmetje, ako mora vaš otrok od hiše in vam še kratkega pisma pisati ne zna, ker se mu je v šoli edino le nemščina, ubijala v glavo! Komu se imate, stariši, zahvaliti, ako niso vašega sina sprejeli v gimnazijo, ker ni znal ne nemško ne slovensko? Občine: Ritoznoj, Spod. Ložnica i. t. d., kje imate svoje zastopnike v krajnem svetu?

Zakaj se ne pritožite?

Ako hočete imeti bistre otroke, ki bodo kaj znali, priskrbite jim slovensko šolo. Hleb ne hodi za trebuhom, ampak vi sami si ga morate prisluziti. Torej na noge zavedni Bistričani, na noge odbori slovenskih občin; ne čakajte več, ampak odgovorite na izzivanja nemčurjev z de-

janji. V premislekih ste bili podobni polžu, v dejanji pa posnemajte urno ptico. Zapomnite si, kar pravi pregovor: „Tam Nemeč Slovincu preje kjer se kača na ledu greje.“

Iz Maribora. Usoda Slovincem ni mila. V glavnih mestih vladajo le tujci in njih jezik. Slednji še niti v cerkvi ne uživa povsod svojih pravic. Razun v Ljubljani, se v stolnih cerkvah nikjer več ne glasi mila slovenska beseda, ne v Celovcu, kjer je tretjina škofije slovenska, ne v Gorici, kjer ste dve tretjini Slovencev, ne v Trstu več, kjer so jo pred nedavnim časom tako rekoč izbacili, in tako tudi v Mariboru ne, dasi v lavantinski vladikovini biva nad 400.000 Slovencev. Prav to gotovo ni. Če se v dotični stolni cerkvi kot župnijski glasi le tujščina vsled večine nemškega ali italijanskega prebivalstva, naj bi se vendar pri opravih, ki zadevajo celo škofijo, včasih tudi na slovenščino nekoliko oziralo, posebno ako je škofija tako slovenska, kakor je naša lavantinska.

Ali žalibog stara razvada postala je navada in bi se dala sedaj težko odstraniti. No, pa vsaj smo Slovenci tudi z malim zadovoljni. Zadovoljni smo, da imamo v mariborski stolni župniji tudi svojo cerkev, kjer se vsako nedeljo in vsak praznik oznanjuje božja beseda v našem milem materinem jeziku. To je lepa semeniška cerkev sv. Alojzija. Postavili so jo l. 1767. očetje jezuiti, od katerih sta po naredbi solnograškega nadškofa morala vsaj dva tudi slovenski znati, da sta mogla pridigovati Slovincem. Nepozabni Slomšek je s svojim prihodom v Maribor vpeljal v tej cerkvi javno božjo službo s slovenskimi pridigami in krščanskimi nauki ob nedeljah in praznikih, kar oskrbujejo ravnateljstvo in bogoslovci, kakor nekdanj še tudi sedaj.

Leta 1860. meseca sušca, obhajal se je istočasno z nemškim misijonom v stolnici, v cerkvi sv. Alojzija slovenski misijon, katerega je vodil sam knez in škof Slomšek z nekaterimi duhovniki. Da, Slomšek svojih Slovencev ni pozabil, pa tudi sedanji naš prevzvišen knez in škof jih niso pozabili, temveč so kot vreden nasledovalec svojega velikega prednika oskrbeli tudi za tukajšnje slovensko ljudstvo sv. misijon, kakor lansko leto za nemško v stolni cerkvi. Poklicali so znana vseslovenska misijonarja, oo. jezuita Doljaka in Tomazetiča, katera sta neumorno delovala ves čas sv. misijona za božjo čast in za izveličanje duš.

Sv. misijon otvorili so na vseh Svetnikov dan zjutraj sami knez in škof s prekrasnim slovenskim govorom, katerega so govorili v popolnem škofovskem ornatu izpred oltarja ter povabili vse stanove, osobito pa slovensko delavsko ljudstvo k obilni udeležbi tega sv. misijona. Na koncu so podelili vsem udeležencem papežev. blagoslov. Vsak dan bile so tri pridige tako izvrstne in tako goreče, da morajo roditi zaželjeni sad. Posebno stanovski poduki so bili izborni, in je starček Doljak gotovo vsakega ganil s svojim prezanimivim razpravljanjem. Udeležba je bila med dnevom manjša, številnejša pa vsak večer, ko so ljudje od vseh strani prihitali z dela poslušat izveličavnih resnic. Obhajanih je bilo v času sv. misijona nad 2200 ljudij, kar je gotovo lepo število.

Sklenil se je sv. misijon v nedeljo dne 11. novembra. Udeležba je bila tako mnogobrojna, da se je mramornata ograja pred oltarjem podrla in skoro popolnoma potrla. V sklepem govoru razlagal nam je preč. g. misijonar Doljak o bukvah s tremi poglavji, ki so: 1. Boj se Boga in varuj se greha. 2. Ljubi Jezusa Kristusa in 3. Reši dušo! H koncu smo prosili vsi skupno Jezusa za odpustanje grehov, kar je napravilo nepopisen vtisek na ljudstvo.

Prevzvišeni knez in škof, ki so pred pridigo blagoslovili novi misijonski križ, stopili so tudi sedaj pred oltar ter tako lepo spregovorili o sadu tega sv. misijona in se vsem zahvalili za obilno udeležbo in pomoč, da smo bili vsi ganjeni do solz. Kako mogočno vam je donela slovenska božja beseda iz ust našega vnetega nadpastirja! Gotovo je vsak poslušalec storil trden sklep, da hoče odslej vedno zvest katoliški Slovenec, udan z vsem srcem Bogu in svoji slovenski domovini, kajti le tisti je pravi Slovenec, ki to dvojno zvestobo v svojem srcu goji. Dal Bog, da bi se vsi tega sklepa stanovitno držali in tako ohr-

nili v neizbrisnem spominu slovenski sv. misijon v cerkvi sv. Alojzija v Mariboru.

H koncu bodi na tem mestu izrečena presrčna zahvala našemu skrbnemu nadpastirju za veliko dobroto slovenskega sv. misijona. Bog pa nam ohrani našega škofa Mihaela, vrliga Slovence sina, še mnogo, mnogo let vladikovini in domovini naši!

Zahvala.

„Občeslovensko obrtno društvo v Celji“ zahvaljuje se slavni čitalnici celjski, za brezplačno prepustitev dvorane, kakor sploh čitalniških prostorov. Dalje izreka zahvalo vsem, kateri so kakorkoli že kaj pripomogli, da se je „Miklavžev večer“ tako sijajno obnesel. Zahvali pa se tudi sl. občinstvu za obisk in preplačila.

V Celji, 10. decembra 1894.

Odbor.

Javna zahvala.

Vsem prečastitim p. i. gospem, gospicam in gospodom ki so me tolažili z osrčujočimi izrazi blagega sočutja v neznosni tugi po britki, prerani izgubi nepozabne soproge Tonike, posebno pa milim gg. tamburašicam in tamburašem, domači pisarni, slavni čitalnici, obitelji g. dr. J. Serneca, dr. Filipič, Resch in Tschantsch, ki so okrasili drago mi krsto ljubljene soproge s prekrasnimi vencami, in vsem, ki so navzlic slabemu potu izkazali s spremstvom na pokopališče zadnjo čast mljeni soprogi moji, vsem izrekam tem potom svojo najiskrenejšo, najglobljejšo zahvalo.

Globoko ginjen nikoli ne bom pozabil tolike naklonjenosti in sočutja.

Dr. Fran Mohorič
v svojem, v imenu matere in vseh sorodnikov

Jaz prekličem razžaljive besede, katere sem govoril v gostilnici A. J. Kožuha dne 15. vinotoka 1894 proti Martinu Premšaku.

(197) 1

Ferdinand Škoflek

Zahvala.

Povodom najine poroke, došla so nama od tolikih strani najsrčnejša voščila, da se nama je nemogoče vsakemu posebe pisмено dostojno zahvaliti. Vseled tega usojava si tem potom izrekati najino najiskrenejšo zahvalo na ljubeznivih dokazih iskrenega prijateljstva. Osebito se zahvaljujemo za mnogoštevilna brzojavna in pismena voščila, katera so naji kar najbolje razveselila. Najino posebno zahvalo pa zaslužijo častiti pevci od blizu in daleč, kateri so s svojim krasnim petjem še posebe proslavljali predvečer najine poroke.

Dunaj, meseca grudna 1894.

(201) 1

Terezinka Čap roj. Praunseis,
dr. Anton Čap, c. kr. dež. sodni pristav na Dunaji.

Malo posestvo

5-7 minut oddaljeno od trga Šoštanj, na prijaznem gričku, obstoječe z zidane hiše z eno sobo in kamrana, obokano kuhinjo, kletjo in hlevom, s ceglom kritim kozolcem in šupo pod ugodnimi pogoji na prodaj. Poleg spada 1 joh njive in vinograda, nasajeno s sadnim drevjem. — Več pove L. Mravlag, oštir čitalnice v Šoštanji.

(200) 3-1

Pozor!

Za dolge zimske večere priporočamo prav toplo

Zabavnik.

Zbirka družbinskih igr.

Založil Drag. Hribar v Celji. — Cena 70 kr.

O tej knjigi pravi „Ljublj. Zvon“ v svoji prvi letošnji številki med drugim: „knjiga bo dobro došla vsem rediteljem veselih večerov i. t. d. Vredna je, da se kar največ razširi po naših narodnih rodbinah.“ — Enako ugodno izrekli so se tudi vsi drugi naši časniki.

Proda se

v Zagorju ob Savi najlepše posestvo sredi trga, pripravno za vsako obrt ter jako prostorni hlevi za živinorejo, vse priprave za gostilno, strojarstvo in mesarijo, v hiši je c. kr. poštni urad in loterija, tik farne cerkve so jako lepi prostori za stavbe.

Proda se skupaj pa tudi na drobno.

Več se poizve pri lastniku P. Weinbergerju v Zagorju.

(198) 3-1

Trgovina Dragotina Hribarja v Celji

priporoča

PRATIKA ZA LETO 1895

na drobno in debelo

Dijaški koledar

Cena 60 kr., se dobi tudi tam.

Deček ki ima primerno oliko in je dobrih staršev, zdrav in čvrst, sprejme se v trgovini Drag. Hribar-ja v Celji.

Posestvo v Osenici,

pol ure od Teharij, obsegajoče 12 oral 118⁰, travniki s sadnosnim žlahtnim mladim drevjem, njive, gošče, vinograd, hiša v eno nadstropje, kravji in svinjski hlev, proda celo ali po kosih notar Baš v Celji. (189) 3-2

P. n.

Uljudno naznanjam sl. občinstvu, gospodom mi-zarjem, stolarjem itd. itd., da sem z dnem 1. novembra otvoril novo

strugarsko obrt

v Celji, Gledališke ulice (Theatergasse) št. 9

Izdelujem vsa v mojo stroko spadajoča dela fino, okusno, po najnovejših uzorcih. — Prevzemam vsa po-pravila, spadajoča v strugarsko obrt.

Priporočam se za obila naročila in zagotavljam, da bodem storil vse, zadovoljiti cenjene naročnike hitro in po nizki ceni.

Z velespoštovanjem **Jakob Križman,**
(181) 3-3 strugarski mojster v Celji.

Novol

Ravnokar izišel

„Ilustrovan narodni koledar“
za leto 1895.

Cena elegantno vezanemu 1 gid, broši-ranemu 70 kr. — Dobiti je pri

Drag. Hribar-ju v Celji

in v vseh slovenskih bukvarnah.

Novol

Franc Čuden

urar

v Ljubljani

Glanj trg št. 25

priporoča

slav. občinstvu in posebno prečast. duhovščini, svojo bogato, največjo zalogo švicarskih žepnih ur, po najnižjih cenah, zlatih, rebernih, nikelnastih in stenskih ur z nihalom (Pendeluhr), budilnic, verižic vsake vrste, prstano-uhanov in vseh v njegovo stroko spadajočih stvari.

Popravila naredim dobro, hitro, natančno in ceno. Poštna naročila izvršujejo se precej. Ceniki po pošti in brezplačno. V cenikih je natančneje popisano, koliko časa jamčim (garantiram) za katero stvar in kako zamjenjavam.

(168) 10-3

Zobozdravniško naznanilo.

Dr. J. Riebl

uljudno naznanja, da bo od dne 15. novembra ordiniral vsaki dan za zobobolne od 9-12 ure dopoldne in od 2-5 ure popoldne.

v lastni hiši (191) 10-3

vrtnice ulice (Gartengasse) št. 9 v Celji

Ustavlja umetne zobe in zobovje s zlato, kavčuk ali platino podlogo brez vsakih bolečin in garantuje za najpopolnejo izvršitev, enako najboljšim dunajskim ali graškim delu. To zobovje ne ovira čisto nič zvečenje ali govorenja. Manjkajoče zobne-krone namesti s zlatim ali email kronam; plombovanje zob in vse zobne operacije izvrši brez bolečin in preskrbi za plombo najboljša sredstva, za katerih trpežnost garantuje.

JAK HELLER

posredovalna trgovina za hmelj

v Žatecu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233-234. (ustanov 1860)

Ob ustupivši hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20-14

Zaloga narejene obleke za gospe

KAROL ROESSNER

Rotovške ulice (Rathausgasse) št. 4

Priporočam veliko izber modernih zimskih plaščev, ogrinjač, dežnih plaščev, zimskih žaket in jopičev, zimskih kaps in zavijal, lepo izber flanelastih in barhentalstih bluz, kakor tudi Cassan-obleke in zimskih plaščkov in oblačil za prav male otroke, po najnižjih cenah.

Tudi vsprejemam naročila po meri za vsakovrstne ženske obleke.

Za blagovoljni obisk se priporoča z odličnim spoštovanjem

Karol Roessner

(34) 9-6 izdelovalec ženskih oblek

Ob zimskem krmenji v hlevih!

Stroji za pripravljanje krme

Stroji za rezanico

Rezalnice za repo in krompir

Drobeče in mečkalne mline

Stroj za parjenje krme Premakljive štedilne peči s kotlom za živinsko krmo itd.; dalje:

Stroji za robkanje (rušenje) koruze (turšice)

Čistilni mlin za žito (vejevniki)

Trieure sortirni stroji

Stiskalnice (preše) za seno in slamo

na roko, premakljive in nepremakljive izdeluje po najizvrstnejši, priznani najboljši konstrukciji tvrdka

F. MAYFARTH & CO.

ces. in kralj. izklj. privil.

tovarne za poljedeljske stroje livarna železa in parne fužine

Dunaj, II., Taborstrasse št. 76.

(171) 8-6

— Ceniki brezplačno. — Zastopniki in prekupci se iščejo. —